

ХЕЛЪН КЕЛЪР

*Как да помогна
на света*

Въведение от Рей Силвърман

Хелън Келър: Пророчица на нова цивилизация

*Единственото нещо,
което е по-лошо от това да си слеп,
е да имаш зрение, но да не виждаш.*

Това са гуми на Хелън Келър – световно признат поборник за слепите и глухите, благороден кръстоносец за човешки права и вдъхновяващ автор, който носи надежда, вяра и утеха на всички, стремящи се да надмогнат своите ограничения. Ослепяла и оглушала още съвсем малка, нейният живот е блестящ пример за триумфа на духа над материята, на надеждата над отчаянието, на светлината над мрака.

Когато разглеждаме живота на толкова уникална личност, може да се зачудим как Хелън Келър е успяла да преодолее толкова много препятствия и да стане мощен двигател на доброто. Кой е бил източникът на нейната вътрешна сила, непо-

клатим оптимизъм и благородно вдъхновение? Тя самата е била и продължава да бъде и днес вдъхновение за милиони. Кой обаче е вдъхновил Хелън?

За да отговорим на този въпрос, ще се вгледаме внимателно в живота и наследството на Хелън Келър – сяпата пророчица на една нова цивилизация.

*

Хелън Адамс Келър е родена на 27 юни 1880 г. в Тъскъмбия, Алабама. Щастливо и жизнено момиченце, тя прекарала първите си 19 месеца, растейки като всяко друго дете – радвайки се на красотата на света и на мелодиите на природата. Докато през февруари 1882 г. се разболяла от болест, която не била точно определена, но много хора мислели, че е скарлатина. Тази болест я оставила сяпа и глуха.

Когато била на 12 години, Хелън написала следните думи за своята болест и за нейното огромно влияние върху живота ѝ:

„През студения и тъжен февруари, когато съм била на 19 месеца, съм се разболяла тежко. Имам само смътни

спомени. Майка ми седеше до моето малко легло, мъчеше се да успокои трескавото ми блънуване и се молеше с цялото си сърце: „Небесни Отче, пощади живота на детенцето ми“. Но треската се усили, думна в очите ми и в продължение на няколко дни моят мил доктор си мислеше, че ще умра.

Една сутрин треската си отиде така внезапно, както беше дошла и аз потънах в дълбок сън. Тогава родителите ми разбраха, че ще живея и бяха безмерно щастливи.

Известно време след възстановяването ми те изобщо не знаеха, че жестоката треска е отнесла със себе си моя слух и моето зрение. Скоро детският ми глас замлъкна, защото бях престанала да чувам каквито и да е звуци.“

През остатъка от живота си Хелън е спяпа, глуха и неспособна да говори ясно. Но въпреки това тя не позволява тройният недъг да ѝ попречи да потисне жизнерадостния ѝ дух и да стане един от най-големите социални реформатори в целия свят. В следващото изречение тя казва: „Но не всичко беше загубено! В края на краищата зрението и слухът са само две от прекрасните благословии, с които Бог ме е дарил. Най-

ценният, най-чуден дар все така ми принадлежеше. Моят ум остана ясен и активен“.

Хелън завършва есето си с триумфалното: „Моят живот е изпълнен с щастие. Всеки ден ми носи нова радост, нов, свеж знак за любовта на далечни приятели. И от пълнотата на своето радостно сърце аз викам: „Любовта е всичко! А Бог е Любов!“.

Наистина, за човечеството Хелън Келър е един от най-великите символи на триумфа на духа.

